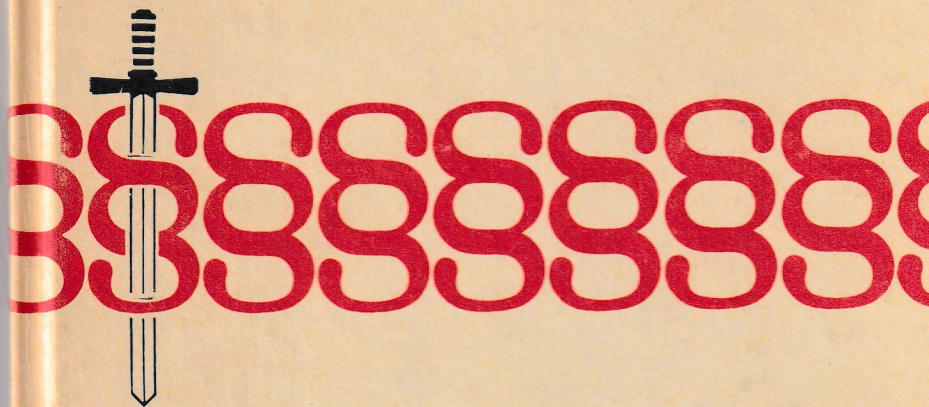


Lov om ægteskabets retsvirkninger



ved Svend Danielsen
og Mogens Hornslet

JURISTFORBUNDETS FORLAG

KØBENHAVN 1975

Lov om ægteskabets retsvirkninger er sat med Times
og trykt i Gullanders Bogtrykkeri A/s, Skjern

Bogbinderarbejdet er udført af
Carl Nielsens Bogbinderi, Odense.

Bogomslag tilrettelagt af
Erik Ellegaard Frederiksen IDB

ISBN 87 574 2110 2

Forord

Kommentaren til loven om ægteskabets retsvirkninger er udarbejdet efter samme retningslinjer som kommentaren til ægteskabsloven på grundlag af den foreliggende teori og praksis. Dog har forarbejderne spillet en mindre rolle, fordi loven er næsten 25 år gammel. På den anden side er der taget hensyn til nyere reformovervejelser.

Vi har søgt at redegøre for de problemer, lovreglerne rejser, og for, hvorledes de er løst i domstolenes og administrationens praksis og i nyere familieretlige bøger. Der er tillige redegjort for tidsskriftartikler m. v., og yderligere er medtaget en række fortolkningsbidrag fra den betænkning om retsvirkningsloven, som ægteskabsudvalget af 1957 afgav i 1966. Det samme gælder den debatbetænkning, ægteskabsudvalget af 1969 har udsendt i 1974. Drøftelserne i ægteskabsudvalget af 1969, som vi har deltaget i, har været en stor inspiration og har givet sig en række udslag i kommentaren. Den betydelige retspraksis har medført, at over 350 domme kort er refereret, heraf 60 fra det sidste tiår. Vi har også lagt vægt på at give en udførlig beskrivelse af den administrative praksis, navnlig vedrørende ægtepagter og bidrag under samlivsophævelse.

Det er vort håb, at kommentaren vil være af værdi for praktikere og studerende i de år, der vil gå, inden ægteskabsudvalget af 1969 har afsluttet sit arbejde, og ny lovgivning kan gennemføres. Vi tror også, at kommentaren kan være en hjælp og støtte for dem, der vil studere og diskutere tankerne om reformering af ægteskabslovgivningen.

Kommentaren er ajourført til 1. januar 1975.

Holte, marts 1975.

Svend Danielsen Mogens Hornslet.

Indhold

Lov om ægteskabets retsvirkninger ..	9
Kommentar	23
Nordiske ægteskabskonvention .. .	358
Forkortelser	363
Kronologisk register	365
Domsregister	371
Stikordsregister	376

Lov nr. 56 af 18. marts 1925 om ægteskabets retsvirkninger

som ændret ved lov nr. 111 af ³¹/₃ 1926, lov nr. 284 af ¹¹/₁₁ 1931, lov nr. 136 af ⁷/₅ 1937, lov nr. 412 af ¹⁸/₁₂ 1963 og lov nr. 206 af ²¹/₅ 1969

Kapitel 1. Almindelige bestemmelser

§ 1. Mand og hustru skal være hinanden til støtte og i fællesskab varetage familiens tarv.

§ 2. Det påhviler mand og hustru gennem pengeydelse, gennem virksomhed i hjemmet eller på anden måde, at bidrage, hver efter sin evne, til at skaffe familien det underhold, som efter ægtefællernes livsvilkår må anses for passende. Til underholdet henregnes, hvad der udkræves til husholdningen og børnenes opdragelse såvel som til fyldestgørelse af hver ægtefælles særlige behov.

§ 3. Kan udgifterne til en ægtefælles særlige behov og udgifterne ved de hverv, som han efter skik og brug og ægtefællernes forhold har at varetage for familiens underhold, ikke dækkes af det bidrag, han selv skal yde ifølge § 2, er den anden ægtefælle pligtig at overlade ham de fornødne pengemidler i passende beløb ad gangen. Dette gælder dog ikke, hvis en anden ordning er påkrævet, fordi ægtefællen har vist sig uskikket til at forvalte penge, eller fordi andre særlige grunde foreligger.

§ 4. Hvad der i henhold til §§ 2 og 3 overlades en ægtefælle til fyldestgørelse af hans særlige behov, betragtes, som om han selv havde indført det i fællesboet.

§ 5. Forsømmer en ægtefælle at opfylde sin underholdspligt efter § 2, bliver der på begæring at pålægge ham at yde den

anden ægtefælle et pengebidrag i det omfang, hvori det efter omstændighederne må anses for rimeligt.

§ 6. Lever ægtefællerne på grund af uoverensstemmelse ikke sammen, finder reglerne i § 2 tilsvarende anvendelse. Det tilskud, som den ene ægtefælle herefter skal yde til den anden ægtefælles og de hos denne værende børns underhold, bliver på begæring at fastsætte til et pengebidrag. En ægtefælle, som væsentlig bærer skylden for samlivets ophævelse, har dog ikke krav på bidrag til sit eget underhold, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

§ 7. I de i § 6 omhandlede tilfælde kan overøvrigheden i det omfang, hvori det efter ægtefællernes livsvilkår og de øvrige omstændigheder må anses for passende, på begæring pålægge den ene ægtefælle at overlade den anden ægtefælle brugen af løsøre, som ved samlivets ophør hørte til det fælles bohave eller til den anden ægtefælles arbejdsredskaber.

Stk. 2. Brugsretten over løsøre, der herefter er udleveret en af ægtefællerne til benyttelse, kan ikke anfægtes ved aftale mellem tredjemand og den anden ægtefælle.

Stk. 3. Den brugsberettigede ægtefælle kan kræve sig indsat i besiddelsen ved en umiddelbar fogedforretning i overensstemmelse med lov om rettens pleje af 11. april 1916 § 609.

§ 8. Spørgsmål om underholdsbidrag efter §§ 5 og 6 afgøres af overøvrigheden. Denne kan til enhver tid på begæring af en af ægtefællerne ændre sin bestemmelse, når forholdene væsentlig har forandret sig.

Stk. 2. Til inddrivelse af de omhandlede underholdsbidrag kan de retsmidler anvendes, som er hjemlet med hensyn til forladte hustruer, og de hos disse værende børn, dog at afsoning ikke kan anvendes for de hustruen pålagte bidrag til mandens underhold. Bidragene udredes forud for vedkommende bidragsperiode.

Stk. 3. Underholdsbidrag efter §§ 5 og 6 kan kun, når særlige grunde taler derfor, pålægges for en tid, der ligger mere end 1 år forud for begæringen.

Stk. 4. De i nærværende lov indeholdte regler om underholdsbidrag gør ingen forandring i de efter fattiglovgivningen gældende regler om en persons pligt overfor det offentlige til at forsørge sin ægtefælle eller sine børn.

§ 9. Ved afgørelser i henhold til §§ 5, 6 og 7 kan en mellem ægtefællerne truffen aftale fraviges, hvis den skønnes åbenbart ubillig, eller hvis forholdene væsentlig har forandret sig.

§ 10. Ægtefællerne er pligtige at give hinanden de oplysninger om deres økonomiske forhold, som kræves til bedømmelse af deres underholdspligt.

§ 11. Under samlivet er hver af ægtefællerne i forhold til tredjemand berettiget til på begges ansvar at indgå sådanne retshandler til fyldestgørelse af den daglige husholdnings eller børnenes fornødenheder, som sædvanlig foretages i dette øjemed. Samme ret har hustruen med hensyn til sædvanlige retshandler til fyldestgørelse af sit særlige behov. De her nævnte retshandler anses for indgåede på begge ægtefællers ansvar, hvis ikke andet fremgår af omstændighederne.

Stk. 2. En ægtefælle kan uanset mindreårighed selv indgå sådanne retshandler, som omtales i nærværende paragrafs første stykke.

Stk. 3. Hvis den, med hvem retshandelen blev indgået, indse eller burde indse, at det, som retshandelen gik ud på, lå udenfor det efter forholdene rimelige, bliver den anden ægtefælle ikke forpligtet. Hvis under samme forhold retshandelen er indgået af en mindreårig, bliver denne ej heller selv forpligtet.

§ 12. Misbruger en ægtefælle den ret, som tilkommer ham efter § 11, kan overøvrigheden på den anden ægtefælles begæring fratage ham retten. Er det en mindreårig ægtefælle, der gør sig skyldig i sådant misbrug, kan retten fratages ham også på begæring af værger.

Stk. 2. Retten skal atter tilbagegives ægtefællen, når forholdene har forandret sig, eller når den anden ægtefælle og, hvor retten er frataget en mindreårig, tillige værger begærer det.

Stk. 3. Overøvrighedens afgørelse kan ikke gøres gældende mod godtroende tredjemand, medmindre den indtegnes i ægtepagtsbogen i overensstemmelse med reglerne i kap. 6.

§ 13. *Er en ægtefælle, medens samlivet består, ved fraværelse eller sygdom forhindret i at varetage sine anliggender, kan den anden ægtefælle, for så vidt ingen anden har bemyndigelse hertil, foretage, hvad der ikke uden ulempe kan opsættes, derunder oppebære indtægter og, hvor det for familiens underhold er uomgængelig nødvendigt, foretage afhændelser eller pantsættelser. Fast ejendom kan dog i intet tilfælde afhændes eller pantsættes uden overøvrighedens samtykke.*

§ 14. *Er løsøre, som er undergivet den ene ægtefælles rådighed, med dennes samtykke inddraget til benyttelse under en erhvervsvirksomhed, som drives af den anden ægtefælle, bliver retshandler, denne foretager vedrørende sådant løsøre, bindende for den førstnævnte ægtefælle, medmindre tredjemand indså eller burde indse, at den anden ægtefælle var uberettiget til at indgå retshandelen.*

Kapitel 2. Om formuen

§ 15. *Alt, hvad ægtefællerne ejer ved ægteskabets indgåelse eller senere erhverver, indgår i almindeligt formuefællesskab mellem dem, for så vidt det ikke er gjort til særeje, jfr. § 21.*

Stk. 2. På rettigheder, som er uoverdragelige eller i øvrigt af personlig art, får reglerne om formuefællesskab dog kun anvendelse i den udstrækning, hvori det er foreneligt med de for disse rettigheder særlig gældende regler.

§ 16. *Hver ægtefælle har i levende live rådigheden over alt, hvad han har indført i fællesboet, dog med de indskrænkninger, der følger af reglerne i §§ 17–20.*

Stk. 2. Ved ægteskabets ophør såvel som i tilfælde af bopendring eller separation udtager hver ægtefælle eller dens

arvinger halvdelen af det beholdne fællesbo, medmindre undtagelse har særlig lovhjemmel.

§ 17. *En ægtefælle er pligtig at udøve sin rådighed over fællesje således, at det ikke utilbørlig udsættes for at forringes til skade for den anden ægtefælle.*

§ 18. *En ægtefælle må ikke uden den anden ægtefælles samtykke afhænde eller pantsætte fast ejendom, der er fælleseje, såfremt ejendommen tjener til familiens bolig, eller hvis ægtefællernes eller den anden ægtefælles erhvervsvirksomhed er knyttet til den. Sådant ejendom må heller ikke uden samtykke af den anden ægtefælle bortlejes eller bortforpantes, såfremt dette vil medføre, at den ikke længere kan tjene til fælles bolig eller som grundlag for erhvervsvirksomheden. Er den anden ægtefælle umyndig, meddeler værger samtykket.*

Stk. 2. Har en ægtefælle indgået en sådan retshandel uden fornødent samtykke, kan den anden ægtefælle få den omstødt ved dom, hvis erhververen eller panthaveren indså eller burde indse, at ægtefællen var uberettiget til at foretage retshandelen. Sag må dog anlægges inden 3 måneder, efter at ægtefællen har fået kundskab om retshandelen, og senest inden 1 år efter dens tinglysning.

§ 19. *En ægtefælle må ikke uden den anden ægtefælles samtykke afhænde eller pantsætte løsøre, der er fælleseje, for så vidt det hører til indboet i det fælles hjem eller til den anden ægtefælles fornødne arbejdsredskaber, eller det tjener til børnenes personlige brug. Selv om ægtefællen er umyndig, kan han afgive samtykke, såfremt han dog ikke er sindssyg eller åndssvag; er dette tilfældet, eller kan ægtefællens udtalelse ikke indhentes uden væsentlig vanskelighed eller forhaling, er samtykke unødvendigt.*

Stk. 2. Har en ægtefælle indgået en sådan retshandel uden fornødent samtykke, kan den anden ægtefælle få den omstødt ved dom, medmindre erhververen eller panthaveren var i god tro. Sag må dog anlægges inden 3 måneder, efter at ægtefællen

har fået kundskab om retshandelen, og senest inden 1 år efter genstandens overlevering eller ved underpantsettning efter retshandelens tinglæsning.

§ 20. Nægter den anden ægtefælle eller værgen at give samtykke i de tilfælde, som nævnes i §§ 18 og 19, kan overøvrigheden på begæring tillade retshandelen, hvis der ikke findes at være skellig grund til nægtelsen.

§ 21. Særeje er:

- 1) hvad der ved ægtepagt er gjort til særeje,
- 2) gave, som er givet en ægtefælle af tredjemand med det vilkår, at den skal være særeje, eller arv, selv om den er arvingens tvangslod, for så vidt arveladeren ved testamente har truffet sådan bestemmelse,
- 3) hvad der træder i stedet for de under nr. 1 og 2 nævnte genstande, medmindre andet gyldigt er bestemt.

Stk. 2. Indtægt af særeje er fælleseje, medmindre andet gyldigt er bestemt.

§ 22. En ægtefælle kan forlange, at den anden ægtefælle deltager i oprettelsen af en fortegnelse over, hvilke dele af fællesboet enhver af dem råder over, og hvad der måtte høre til enhvers særeje. Retten afgør efter samtlige foreliggende omstændigheder, hvilken beviskraft der i givet fald bør tillægges fortegnelsen.

§ 23. Har en ægtefælle ved vanrøgt af sine økonomiske anliggender, ved misbrug af sin rådighed over fælleseje eller ved anden uforsvarlig adfærd i væsentlig grad formindsket den del af fællesboet, hvorover han råder, kan den anden ægtefælle eller dennes arvinger forlange vederlag herfor af det beholdne fællesbo eller i fornødent fald for halvdelen af det manglende beløb af den førstnævnte ægtefælles særeje.

Stk. 2. Ret til sådant vederlag tilkommer ligeledes en ægtefælle eller hans arvinger, hvis den anden ægtefælle har anvendt midler af fællesboet til erhvervelse eller forbedring af sit særeje eller af sådanne rettigheder, som omhandles i § 15, stk. 2.

§ 24. De i § 23 nævnte vederlagsfordringer kan først gøres gældende, når fællesboet skiftes. Opnås der ikke under skiftet fuld dækning for fordringen, kan der ikke senere gøres krav gældende for det manglende.

Kapitel 3. Om gældsansvaret

§ 25. Enhver af ægtefællerne hæfter med den del af fællesboet, hvorover han råder, og med sit særeje for de ham påhvilende forpligtelser, hvad enten de er opstået før eller under ægteskabet.

§ 26. Krav på hustruen af den i § 11 nævnte art forældes i løbet af 1 år, når tillige manden hæfter for gælden. Reglerne i lov nr. 274 af 22. december 1908 § 1, sidste pkt., samt §§ 2 og 3 finder tilsvarende anvendelse ved denne forældelse.

§ 27. Bestemmelserne i § 26 finder ikke anvendelse, hvis hustruen har påtaget sig et videregående ansvar.

Kapitel 4. Om ægtepagter og andre retshandler mellem ægtefæller

§ 28. Ved ægtepagt, oprettet før eller under ægteskabet, kan parterne aftale, at ejendele, som tilhører eller tilfalder en af dem og ellers ville være fælleseje, skal tilhøre ham som særeje. På samme måde kan ægtefæller, for så vidt det ikke strider mod arveladers eller givers bestemmelse, aftale, at særeje skal være fælleseje.

§ 29. Ægtefæller kan med de begrænsninger, som loven medfører, indgå retshandler med hinanden om ejendele, som nogen af dem råder over, og pådrage sig forpligtelser overfor hinanden.

§ 30. Gaver mellem forlovede, som skal tilfalde modtageren ved ægteskabets indgåelse, og gaver mellem ægtefæller må for at være gyldige ske ved ægtepagt. Dette gælder dog ikke sædvanlige gaver, hvis værdi ikke står i misforhold til giverens kår, ej heller gaver, som består i livsforsikring, overlevelserente eller lignende forsørgelse, som sikres den anden ægtefælle.

Stk. 2. Det kan ikke gennem ægtepagt eller på anden måde gyldigt vedtages, at det, som den ene ægtefælle fremtidig erhverver, uden vederlag skal tilfalde den anden.

§ 31. En ægtefælle, hvis indtægter i løbet af et kalenderår har givet overskud, kan inden udløbet af det følgende år uden oprettelse af ægtepagt vederlagsfrit overdrage den anden ægtefælle indtil halvdelen af overskuddet. Overdragelsen har dog kun gyldighed mod overdragerens kreditorer, for så vidt han i et af ham underskrevet dokument har angivet overskuddets størrelse, og han derhos har beholdt utvivlsomt tilstrækkelige midler tilbage til at dække sine forpligtelser.

§ 32. Har ægtefællerne uden ægtepagt truffet aftale om overdragelse af ejendele fra den ene af dem til den anden, kan aftalen alene gøres gældende overfor overdragerens kreditorer, såfremt det godtgøres, at der til dens gyldighed ikke krævedes ægtepagt.

§ 33. Har den ene ægtefælle givet den anden ægtefælle en gave, kan den, som da havde fordring på overdrageren, hvis fuld dækning hos denne må anses uopnåelig, holde sig til den anden ægtefælle for værdien af det overførte, medmindre det bevises, at overdrageren beholdt utvivlsomt tilstrækkelige midler til at dække sine forpligtelser. Er der ydet delvis vederlag, fradrages dette i værdien. Den anden ægtefælle er dog fri for ansvar, når han beviser, at de overførte genstande er gået tabt uden hans skyld.

Stk. 2. Nærværende paragraf kommer ikke til anvendelse med hensyn til de i § 30, stk. 1, 2. pkt., nævnte gaver.

§ 34. Har den ene ægtefælle overdraget bestyrelsen af, hvad han råder over, eller nogen del deraf til den anden ægtefælle, er denne – medmindre andet er aftalt eller må anses forudsat – berettiget til i passende omfang at anvende indtægterne til familiens underhold uden at skyldes særligt regnskab herfor. En sådan bemyndigelse kan til enhver tid tilbagekaldes af vedkommende ægtefælle.

§ 35. Ægtepagt skal oprettes skriftligt under parternes hånd; også en umyndig part skal underskrive. Værgens eller lavværgens samtykke meddeles ved underskrift på ægtepagten.

§ 36. Ægtepagt, som oprettes under ægteskabet, og hvorved ejendele vederlagsfrit overdrages fra den ene ægtefælle til den anden, bliver kun gyldig, når den godkendes af justitsministeriet eller af overøvrigheden ifølge justitsministerens bemyndigelse.

§ 37. Ægtepagt må for at blive gyldig indtegnes i ægtepagtsbogen overensstemmende med de i kap. 6 givne forskrifter.

Kapitel 5. Om bosondring

§ 38. En ægtefælle kan forlange bosondring:

- 1) når den anden ægtefælle ved vanrøgt af sine økonomiske anliggender, ved misbrug af sin rådighed over fælleseje eller ved anden uforsvarlig adfærd i væsentlig grad har formindsket den del af fællesboet, hvorover han råder, eller har fremkaldt fare for sådan formindskelse,
- 2) når den anden ægtefælles bo er kommet under konkursbehandling,
- 3) når den anden ægtefælle ulovligt ophæver samlivet, og begæring om bosondring indgives inden 1 år efter samlivets ophævelse,
- 4) når den anden ægtefælle ved indgåelsen af ægteskabet uden hans vidende havde et arveberettiget barn uden for ægteskab eller senere har fået et sådant barn. Kravet må i dette tilfælde fremsættes inden 6 måneder efter, at han er blevet vidende om forholdet, og kan ikke fremsættes, hvis barnet

er afgået ved døden, medmindre det har efterladt sig livsarvinger.

§ 39. Begæring om bosondring indleveres skriftlig til skifteretten på det sted, hvor den anden ægtefælle bor eller i mangel af bopæl opholder sig; har han ikke bekendt bopæl eller opholdssted her i landet, sker henvendelsen til skifteretten på det sted, hvor andrageren bor eller opholder sig. Har ingen af ægtefællerne bopæl eller ophold her i landet, kan justitsministeren i særlige tilfælde bestemme, at begæring kan indleveres til en herværende skifteret.

Stk. 2 Skriftlige beviser for de omstændigheder, ved hvilke bosondringen skal begrundes, bør så vidt muligt ledsage andragendet. Skønnes yderligere oplysninger fornødne, kan skifteretten gøre vedkommende opmærksom derpå og opfordre ham til at tilvejebringe dem.

Stk. 3. Der skal så vidt muligt gives den anden ægtefælle lejlighed til at erklære sig, i hvilket øjemed skifteretten kan indkalde ham til at møde for sig. Nægter den anden ægtefælle at udtale sig, eller udebliver han uden gyldigt forfald, kan han behandles som den, der ikke drister sig til at modsige andragerens opgivender. Har den anden ægtefælle ikke bekendt bopæl eller opholdssted her i landet, kan skifteretten, dersom den finder anledning dertil, foranledige, at der beskikkes en værge til at afgive erklæring, forinden afgørelse træffes.

§ 40. Skifteretten afgør på grundlag af de foreliggende erklæringer og beviser, om den fremsatte begæring om bosondring skal tages til følge eller ikke. Kendelsen bliver at afsige snarest muligt og som regel inden 14 dage fra indleveringsdagen.

Stk. 2. Skifterettens beslutning kan indbringes for landsretten ved kære efter de i lov om rettens pleje af 11. april 1916, kap. 58, fastsatte regler.

Stk. 3. Når bosondring er besluttet, bliver udførelsen af denne beslutning ikke opholdt ved, at kendelsen påkæres, dog kan ingen af ægtefællerne forlange at modtage udlæg for sin lod i den del af fællesboet, hvorover den anden råder, forinden endelig afgørelse er truffet.

§ 41. Når begæring om bosondring er taget til følge, deles fællesboet mellem ægtefællerne overensstemmende med reglerne i skiftelovens kap. 6.

§ 42. Hvad der udlægges en ægtefælle på skiftet eller tilfalder ham efter indgivelsen af bosondringsbegæringen, bliver hans særlige.

§ 43. Den indkomne begæring om bosondring bliver ved skifterettens foranstaltning at anmeldte til indtegnning i ægtepagtsbogen.

§ 44. (Ophævet.)

Kapitel 6. Om indtegnning af ægtepagter

§§ 45-48. (Ophævet.)

§ 49. Ægtepagts indtegnning, som enhver af ægtefællerne har ret til at begære foretaget, skal ske ved mandens personlige værneting. Har manden intet personligt værneting her i riget, skal indtegnning ske ved Københavns byret. Ægtefællernes flytning til en anden retskreds gør ikke ny indtegnning nødvendig.

§ 50. Der bliver ved justitsministeriets foranstaltning at føre register over alle indtegnede ægtepagter. Vedkommende retsskriver skal derfor, når en ægtepagt er indtegnet, til kontoret for registrering af ægtepagter indsende en indberetning gående ud på, at en ægtepagt er afsluttet, med angivelse af parternes stilling, navne, bopæl og indtegningsdagen.

Stk. 2. Enhver er berettiget til på grundlag af skriftlig begæring, indeholdende oplysning om parternes navne og så vidt muligt ægtefællernes stilling, og mod et af justitsministeriet fastsat gebyr af dette register at erholde oplysning om, hvorvidt ægtepagt er afsluttet, og da, når og hvor den er indtegnet.

Stk. 3. De nærmere regler om dette registers indretning, førelse og indhold gives af justitsministeren. Udgifterne derved

bevilges på de årlige finanslove. Ved hver måneds udgang bekendtgøres det i Statstidende, hvad der i månedens løb er optaget i registeret; til dækning af udgifterne herved betales ved ægtepagtens indtegnings et af justitsministeriet fastsat gebyr.

§ 51. Tilsvarende regler som de i §§ 45–50 givne gælder for anmeldelser, indtegnede i henhold til §§ 12 og 43.

Kapitel 7. Forskellige bestemmelser

§ 52. Når en ægtefælle er umyndiggjort, tilkommer det den anden ægtefælle, for så vidt denne er myndig, i forbindelse med værgeren at bestyre den del af fællesboet, hvorover den umyndiggjorte ægtefælle har haft rådigheden. Denne bestyrelse er ikke undergivet pupilautoriteternes tilsyn.

§ 53. Denne lovs bestemmelser kommer også til anvendelse på ægtepagter, som indgås udenfor landet, når manden har bopæl her, dog at kvindens myndighed til at indgå ægtepagten bedømmes efter hendes hjemsteds lovgivning.

Stk. 2. Ægtepagt, oprettet af en mand, der ikke har bopæl her i landet, og gyldig efter hans hjemsteds love, er, når han bosætter sig her i landet, gyldig her, for så vidt den ikke strider mod denne lov. I forhold til tredjemand er gyldigheden dog betinget af, at ægtepagten inden 1 måned, efter at manden har taget bopæl her, anmeldes til ægtepagtsbogen; sker anmeldelsen senere, regnes retsvirkningen først fra anmeldelsesdagen.

Stk. 3. En ægtepagt, som er oprettet i medfør af artikel 4 i den under 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige afsluttede konvention, skal, såfremt parterne eller en af dem på oprettelsestiden er bosat her, for at være gyldig overfor tredjemand her i landet være tinglyst her. Bosætter ægtefællerne eller en af dem sig efter ægtepagtens oprettelse her i landet, gælder om indtrædelsen af tinglysningens retsvirkning regler svarende til de i stk. 2, 2. pkt., fastsatte.

Kapitel 8. Overgangsbestemmelser

§ 54. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1926.

§ 55. Efter det i § 54 nævnte tidspunkt kommer loven, dog med de nedenfor angivne nærmere bestemmelser, også til anvendelse overfor ægtefæller, der har indgået ægteskab tidligere. Har ægtefællerne levet i formuefællesskab, bevarer enhver af dem rådigheden over den del af fællesboet, hvorover han hidtil har rådet.

Stk. 2. Reglerne i lov nr. 75 7. april 1899 § 11, stk. 1, 2. og 3. pkt., jfr. stk. 3, finder vedblivende anvendelse på de der nævnte ejendele, som er indført i boet af hustruen før denne lovs ikrafttræden. Forpligtelser, som i medfør af den nævnte lovs § 12 eller § 13 er kommet til at påhvile fællesboet uden personlig hæftelse for manden, kan søges fyldestgjort i den del af fællesboet, hvorover han råder. Samme lovs § 21, stk. 2, kommer vedblivende til anvendelse på særeje, som er erhvervet før denne lovs ikrafttræden.

Stk. 3. Har en ægtefælle fået erstatningskrav mod den anden ægtefælle i henhold til lov 7. april 1899 §§ 13, 16 eller 24, eller har han efter denne lovs ikrafttræden indfriet en tidligere opstået forpligtelse, hvis indfrielse ville have hjemlet ham et sådant erstatningskrav, kan der herfor kræves vederlag overensstemmende med reglerne i nærværende lovs §§ 23 og 24.

§ 56. Ægtefæller, der ved denne lovs ikrafttræden helt eller delvis lever i formuefællesskab, kan ved ægtepagt, der tinglyses senest på ikrafttrædelsesdagen, bestemme, at den ældre lovgivnings regler skal vedblive at gælde for ordningen af formueforholdet mellem dem. I ægteskaber, hvor en sådan ægtepagt er oprettet, kommer dog reglerne i nærværende lovs kap. 1 §§ 1–3 og §§ 5–14, kap. 2 § 19, kap. 3 §§ 26 og 27 og kap. 5–7 til anvendelse.

Stk. 2. Ægtepagten er gyldig uden kongelig konfirmation; den er fritaget for stempel- og anden offentlig afgift.

§ 57. For så vidt der for ægteskaber, der er stiftet før 1. juni 1922, i henhold til § 3, stk. 2 eller 3, i lov nr. 212 1. juni 1922 om ændring i lov nr. 258 28. juni 1920 om indførelse af dansk personret, familieret og arveret i de sønderjydske landsdele, gælder den før den nævnte lov bestående formueordning, har den sit forblivende herved.

Stk. 2. For så vidt ægtefællerne ønsker at indføre dansk rets formueordning eller at foretage anden ændring i den mellem dem gældende formueordning, skal dette ske ved ægtepagt, der oprettes og indtegnes i ægtepagtsbogen i overensstemmelse med reglerne i § 35 og § 37, jfr. kap. 6.

§ 58. Fra denne lovs ikrafttræden ophæves Christian den Femtes Danske Lov (for Færøernes vedkommende samme konges Norske Lov) 5te bog, kap. 1, art. 13, lov nr. 75 7. april 1899 og lov nr. 131 27. maj 1908 § 2.

Stk. 2. Endvidere bortfalder, hvad der i øvrigt i lovgivningen måtte være stridende mod denne lov.